

De mens bedekt zich, verft zich op en lacht
en bluft zich wezenloos door alle dagen.
Het ware is maar moeilijk te verdragen.

Glazuur vanbuiten, binnen boterzacht;
met felle glans weerkaatsen we de vragen.
De mens bedekt zich, verft zich op en lacht.

Kijk rond: steeds al die inspanning betracht,
waarom? We gaan omhuld door vele lagen,
waarheid is maar moeilijk te verdragen.

Hoon is wat wie kwetsbaar is verwacht.
Het weke lichaam moet steeds kleding dragen.
De mens bedekt zich, verft zich op en lacht.

Pijn, verdriet: zorgvuldig weggedacht.
We hebben eigenlijk onszelf ontslagen.
Het ware is maar moeilijk te verdragen.

En niemand wil het zo, heeft het bedacht,
het is ontstaan. Zelf opgelegde plagen.
De mens bedekt zich, verft zich op en lacht.
De waarheid is maar moeilijk te verdragen.

Mark Boog

*Uit: Een mens heeft niets te zeggen
Negen vrolijke villanellen. Poëziweekgeschenk
Uitgeverij CrU, Utrecht (2023)*

“Hoon is wat wie kwetsbaar is verwacht.”